

- Možná i já jsem dřevorubec tak zabraný do své práce, že se zapomínám starat sám o sebe...
- Nabrousit sekeru by v mém případě znamenalo...
- Když mě ovládá nebo ovládala ctizádost...

José Carlos Bermejo – Příběhy pro uzdravení duše

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše říkala, že i ten nejmenší skutek lásky, který vykonáme, mění svět. Zlo, které učiníme, svět snižuje. Dobro, které vykonáme, svět pozvedá. Tomu hluboce věřím. Pokaždé, když udělám něco dobrého, řeknu: „Pane, celý svět se pozvedá prostřednictvím tohoto nepatrného skutku.“ Když tomu bude věřit každý z nás, svět nebude tak prohnílý a ošklivý, jak se nám teď zdá.

Když dáváš almužnu, dělej to delikátně. Když ve škole pomůžeš kamarádovi s úkolem, dělej to nenápadně. Je zbytečné říkat, že jsi nejlepší ve třídě a že pomáháš tomu ubohému hlupákovvi, který nic nepochopil. Konej diskrétně a nesnaž se celé třídě ukázat, že jsi dobrý kluk nebo správná holka. Pán má rád to, co se nevystavuje. „Dobro není hlučné a hluk nedělá dobro.“

Pak Kristus mluví o modlitbě. Když se modlíš, nemusíš hned sedět v kostele v první řadě. Nevstupuj do kostela s hlukem, abys ukázal, že jdeš na mši. Sedni si někde do koutku, nepředváděj se, modli se s ostatními a nesnaž se, aby si tě všimli. Ježíš odsuzoval ty, kteří se předváděli, když šli do synagogy. Někteří dávali hlučně najevo, že se modlí. Pán řekl, že všechen ten humbuk není k ničemu. Boha to nezajímá.

Když se modlíš, můžeš být třeba v autě a dívat se na krásnou krajinu. Máme v našich krajích nádherná místa. Zůstaň deset minut sám v autě a dívej se na řeku, na les hýřící barvami, na východ slunce. To není nic proti tomu, abychom se shromažďovali na eucharistii. Nezapomínejme, že Ježíš nám řekl, že když se shromáždíme v jeho jménu, on je mezi námi. Žádal nás, abychom se modlili sami a pak společně.

Jednou mi nějaká dáma řekla: „Pane abbé, víte, já se neumím modlit. Odříkám Otčenáš, ale moc nemyslím na to, co říkám. Co mám Pánu říkat ve svém srdci?“ Tak jsem té dobré ženě, které bylo už osmdesát, odpověděl: „Řekni mu: ‚Pane, miluji tě.‘“ Odpověděla mi, že mu netyká. „Dobře, tak mu řekni: ‚Pane, miluji Vás!‘“ O rok později mi zatelefonovala a vyprávěla mi plná nadšení: „Celý den říkám: ‚Pane, miluji vás.‘“

Říkat Bohu: „Pane, miluji tě“, to je ta nejkrásnější modlitba. Ať už prožíváme štěstí, nebo neštěstí, můžeme to říkat v skrytu srdce.

Když se postíš, dělej to také diskrétně. Nedávej najevo, že jsi celý den nic nejedl. Nespolkl jsi skoro nic, abys pocítil hlad světa. Odlehčil jsi své tělo, abys ucítil, jak tvůj duch stoupá. A Pán ti říká, že když se postíš, máš mlčet, nemáš o tom nikomu říkat. Tvoje modlitba k Pánu bude od srdce k srdci. Posti se, aniž by si toho druzí všimli.

*Guy Gilbert –
Evangelium podle svatého lotra*

Uvedené knihy je možné zakoupit na adrese www.ikarmel.cz

Prameny, odkazy

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Marka; Marek Dunda – www.biblickedilo.cz;

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.



biblický program brněnské diecéze 2010 - 2013

www.vezmiacti.cz

1. neděle postní – cyklus B

22. února 2015

¹²Duch vyvedl Ježíše na poušť. ¹³Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. ¹⁴Když byl Jan (Křtítel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: ¹⁵„Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se věřte evangeliu.“

Mk 1,12-15

1. čtení:

Gn 9,8-15

2. čtení:

1 Petr 3,18-22

Evangelium:

Mk 1,12-15

Úvod k meditaci

Duch vedl Ježíše na poušť. Ale Duch Boží vyvedl Ježíše na poušť, aby tam prožíval pokušení od satana. Když si satan troufl se svým pokušením na samotného Božího Syna, jistě si troufne i na nás. Pokušení není nic příjemného a vytváří i v člověku s velikou vůlí po vítězství veliké napětí, až jakýsi druh duchovní úzkosti. Je to záměr Ducha Božího? Ano. Vždyť jen tak si můžeme ověřit, co v nás doopravdy je, jak umíme sloužit Bohu. Duch Boží nás chce naučit víc než spoléhat se na své síly, obracet se k Bohu. Duše, která silně vnímá touhu Pánu sloužit a je při tom tísněna i nějakými pokušeními, se se vši vroucností obrací na Pána. V extrémním rozpoložení tísně jsou naše modlitby synovsky vřelé. Útěk k Bohu, do jeho náruče, ukrytí se v stínu Boží velké moci je velikou touhou duše.

Co je dobré vědět o pokušení: V začátku odporuj! Dábel miluje tajnostkářství. Vede útok nejméně chráněným místem. Kdo se pohybuje lehkomyšlně v hříchu a v chybě, toho dábel vede k falešnému pokoji. Ty, kteří jdou od dobrého k lepšímu, znepokojuje a vede až k úzkosti, že to nedokáží.

Výklad biblického textu

Kontext: Úryvek navazuje na vyprávění o Ježíšově křtu. Jak se vůbec někdo mohl dovědět, co se na poušti dělo? Nabízí se jediné vysvětlení: sám Ježíš o tom mluvil. A měl k tomu zřejmě dobrý důvod, chtěl svým posluchačům zdůraznit duchovní ráz svého poslání.

v. 12: Duch vede Ježíše na poušť. Ve verši Mk 1,9 je Ježíš ve křtu naplněn Duchem Svatým a nechal se jím takto vést.

v. 13: Poušť je v biblickém pohledu často spojována s cestou z Egypta do zaslíbené země. Na poušti není člověk schopen trvale žít. Je to však místo, kde může víc udělat zkušenost s Bohem.

čtyřicet dnů: Může být chápáno jak doslovně, tak i symbolicky (izraelský národ pobýval na poušti; Mojžíš setrval u Boha na hoře Sinaj, než směl přijmout posvátné desky smlouvy; prorok Eliáš šel v síle andělského pokrmu k hoře Chorebu).

byl pokoušen od satana: pokušení v Markově podání se nemuselo odehrát až na konci Ježíšova pobytu na poušti. Naopak se zdá, že mohlo být rozvrstveno do celého období. Satan, jakožto Boží odpůrce, je nekompromisně poražen jako ten, kdo je vůči Božímu Synu bezmocný.

žil tam mezi divokými zvířaty: Může naznačovat Markův záměr připomenout harmonii prvních lidí Adama a Evy v ráji. Před pádem do hříchu žili lidé, zvířata a andělé v jednom velkém společenství. Ježíš je v míru se vším stvořením, tzn. jakoby v ráji. Duch, který Ježíše vyvedl na poušť, ho nechal dospět do ráje!

andělé mu sloužili: Andělé jsou pojímáni jako Boží služebníci. To, že slouží Ježíši na poušti, naznačuje vyznání Ježíšova Božství.

v. 14 a 15: viz „Týden s Božím slovem“ 22. ledna 2012 – 3. neděle v mezidobí – cyklus B

K tématu

Uzdravující svátky

O svátcích mohou přijít ke slovu různé aspekty naší duše. Svátek se slaví, jenom když se z něj dá žít. Oslavami se v naší duši něco pohne. Jsou odhalena naše ohrožení, zároveň však i naznačeny cesty, jak lze tato ohrožení překonat. Všechny svátky uzdravují. Svátky církevního roku se vztahují k cestě Ježíšově. Tím, že jdeme Ježíšovou cestou, nacházíme cestu ke zdravému a plnému životu. Chtěl bych zmínit jen několik svátků a uvažovat o jejich uzdravujícím působení:

Advent jako doba čekání a těšení se chce proměnit naše závislosti opět v touhy. Závislost je vždycky potlačovaná touha. Tím, že se v Adventu ponoříme do ticha a díváme se do teplého světla svící na adventním věnci, uvědomujeme si svou touhou po domově, po lásce, po bezpečí.

Na Vánoce jde o nový začátek – Bůh ho ustanovuje Ježíšovým narozením. Nejsme definováni příběhem našich zranění a ublížení. Když se v nás narodí Kristus, odhalíme v sobě nefalšovaný a nedotčený obraz Boha.

Doba postní je časem vnitřní očisty a reflexe. Tím, že se vědomě uskrovníme, omezíme jídlo a postíme se, objevíme, na čem jsme závislí. Je to způsob jarního úklidu duše a očisty těla, který nám vždycky prospěje. Doba postní nám poskytuje příležitost podívat se na sebe a na svoje nemoci a trápení ve světle Ježíšova utrpení. Není potřeba svoji nemoc potlačovat. Zakoušíme v ní společenství s Ježíšem a zároveň příslib, že podobně jako on dospějeme skrze kříž k vykoupení, nebo, jak to vyjadřuje Lukáš, skrze mnohá trápení dospějeme k pravému životu. Doba postní nás osvobozuje od iluze, že bychom mohli být bez nemoci. Ukazuje nám však také způsob, jak se na svou nemoc dívat jinak. V nemoci nejsme ze života vyloučeni, ale smíme v ní zakoušet zvláštní Ježíšovu blízkost.

Velikonoce jako svátky Vzkříšení nám mají dodat odvalu vstát z hrobu našich strachů a depresí a znovu se odvázat žít. Je to příslib, že pouta, která nás svazovala, spadla. O Letnicích slavíme Ducha, který nás uzdravuje a naplňuje novým životem. Nemusíme všechno dělat sami. Bůh nás proniká svým uzdravujícím a osvobozujícím Duchem. O mnoha svátcích církevního roku se také otevírá a vždy z nového hlediska pojednává téma uzdravení naší nemocné duše.

Anselm Grün – Doprovázení na duchovní cestě

Evangelium první neděle postní prezentuje každoročně epizodu Ježíšových pokušení, kdy Jej Duch svatý, který na Něho sestoupil při křtu v Jordánu, vyvedl na poušť, aby tam před svým veřejným vystoupením otevřeně čtyřicet dní čelil Satanovi. Pokušitel se snaží odradit Ježíše od Otcova plánu, totiž od cesty obětí a lásky, na níž má sebe sama dát jako výkupné, a chce přimět Ježíše, aby se vydal snadnou cestou úspěchu a moci. Duel mezi Ježíšem a Satanem probíhá ve střetech citátů z Písma svatého. Dábel totiž, aby Ježíše odvrátil od cesty kříže, předkládá mu falešné mesiášské naděje: ekonomický blahobyt naznačený možností proměňovat kameny v chléb; okázalé a senzační vystoupení představované ideou vrhnout se dolů z vrcholu Jeruzalémského chrámu a nechat se zachytit anděly; a nakonec přímočarou nabídkou moci a vlády výměnou za poklonu Satanovi. To jsou tři druhy pokušení, které také dobře známe.

Ježíš rázně odmítá všechna pokušení a prokazuje pevnou vůli vydat se cestou stanovenou Otcem, bez jakéhokoli kompromisu s hříchem a s logikou tohoto světa. Dobře si povšimněte, jak odpovídá Ježíš. Nediskutuje se Satanem, jako to učinila Eva v pozemském ráji. Ježíš dobře ví, že se Satanem nelze vést dialog, protože je velmi rafinovaný. Proto Ježíš, místo aby vedl dialog jako Eva, dává přednost úkrytu v Božím Slovu a odpovídá silou tohoto Slova. Pamatujte si, že ve chvíli svých pokušení nás před Satanem neubrání argumenty, ale vždycky Boží Slovo. To nás zachrání. (...) Kromě toho připomíná, že „je psáno: »Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit.« (Mt 4,10). Musíme se tedy zbavit idolů a marností a stavět svůj život na tom, co je podstatné.

Ježíšova slova se potom konkrétně projeví v Jeho činech. Jeho absolutní věrnost Otcovu plánu lásky, jej přivede po třech letech ke konečnému účtování s „vládcem tohoto světa“ (Jan 16,11) v hodině umučení a ukřížování. Tam Ježíš dosáhne svého definitivního vítězství, vítězství lásky!

Drazí bratři, postní doba je vhodnou příležitostí pro nás všechny, abychom se vydali cestou obrácení a upřímně se konfrontovali s dnešním evangeliem. Obnovme svoje křestní sliby, zřekněme se Satana a všech jeho skutků a svodů - protože on je svůdce - a ubírejme se Božími stezkami, abychom „došli k Velikonočím v radosti Ducha svatého“ (vstupní modlitba 1. neděle postní, italský misál).

Papež František 9. 3. 2014

Obrácení znamená změnu smýšlení, která se vždy děje ve dvou fázích. První je přiznání vlastní viny. V němčině se pro vinu používá výraz „Schuld“, stejně se ale označuje i dluh. Hříšník je tedy ten, který nemá nic, čím by mohl zaplatit. Hříšník čelí věčnému bankrotu. Tento pohled je zajímavý v tom, že pěkně ukazuje scénář toho, jak nám hříšníkům Bůh odpouští. Zříká se nároku na odškodnění vůči nám, promíjí nám náš dluh, ovšem sám musí ztrátu protrpět. Právě to si připomínáme každý rok na velký pátek, právě to se děje při každém Božím odpuštění. Pak tu máme druhou fázi odpoutání se od hříchu. Existují čtyři různá řecká slova, která se v Novém zákoně překládají jako odpuštění. Nejčastěji, přesněji celkem čtyřistašedesátkrát, se v něm objevuje slovo „afemi“, které znamená propustit nebo odeslat. To ukazuje na skutečný význam slova odpuštění, odeslat hřích pryč, a tak se stát svobodným. Když na počátku přišel Bůh do rajské zahrady a zeptal se: „Adame, kde jsi?“, tak to nebyl hlas policisty, který hledá zločince, ale byl to hlas otce, který ztratil syna a hledal ho. A tento hlas k nám mluví až dodnes. Naše obrácení není ničím jiným než návratem domů.

Pavel Konzbul - Zlaté prasátko

Dřevorubec

Do továrny na dřevo přišel muž žádat o práci. Nabídl mu dobrý plat a lepší podmínky než jinde. Umínil si tedy, že vyrobí kvalitní papír. Prvního dne se přihlásil u mistra. Ten mu dal sekeru a přidělil mu kus lesa. Šťastný muž se vydal do lesa kácet stromy. Během jediného dne jich pokácel osmnáct. „Blahopřeji,“ řekl mu mistr. „Jen pokračuj.“ Povzbuzen jeho slovy se dřevorubec rozhodl následujícího dne svou práci ještě vylepšit. Uložil se k spánku velmi brzo. Ráno se probudil dříve než ostatní a vydal se do lesa. Přes veškeré úsilí se mu však nepodařilo pokácel více než patnáct stromů. „Musím být unavený,“ pomyslel si a rozhodl se jít spát se západem slunce. Za úsvitu vstal s odhodláním překročit hranici osmnácti stromů. Ale nedokázal pokácel ani polovinu. Dalšího dne pokácel sedm stromů, potom pět a poslední den se celé dopoledne lopotil se dvěma stromy. Nejistě se vydal za mistrem. Byl připraven mu sdělit, co se mu stalo, a odprášíhnout, že dělal, co mohl. Ten se ho však zeptal: „Kdy jsi naposledy nabrousil sekeru?“ „Nabrousil? Na to jsem neměl čas. Měl jsem moc práce s kácením stromů.“